

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **PhDr. V.**, bývajúca v Bratislave, I., zastúpenej JUDr. R., PhD. advokátom, so sídlom v Bratislave, M., proti žalovanému: **R. Bratislava, M.**, IČO: X., **o zaplataenie 1 287,43 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24 Cpr 2/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2015 sp. zn. 14 CoPr 8/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 83,76 eur na účet JUDr. R., PhD., advokáta a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 13. marca 2014 č. k. 24 Cpr 2/2013-229 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 287,43 eur s príslušenstvom ako aj náhradu trov konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v sume 745,33 eur a v iných trovách konania v sume 77 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že mzdové podmienky v pracovnej zmluve neboli explicitne uvedené odkazom na kolektívnu zmluvu, ale po prijatí dodatku č. III k Spoločnej kolektívnej zmluve boli individuálne dojednané v pracovnej zmluve. Kombinácia dojednávania mzdových podmienok dvoma rôznymi spôsobmi, teda v pracovnej zmluve a v kolektívnej zmluve, je vylúčená. Ak zamestnávateľ a zamestnanec chceli zmeniť pracovné podmienky dohodnuté v pracovnej zmluve, konkrétne ak chceli zmeniť spôsob priznávania nároku na dodatkovú zložku mzdy, bolo potrebné pristúpiť k dohode o zmene pracovnej zmluvy. Odňatie nároku na dodatkovú zložku mzdy je zmenou obsahu pracovnej zmluvy, pretože nárok na dodatkovú zložku patrí zamestnancovi za dodržania podmienok nekrátenia. Účastníci pracovnoprávneho vzťahu

prejavili vôľu ohľadne výšky nároku a spôsobu jeho vzniku. Dojednaním novej kolektívnej zmluvy zamestnanec stratil v celom rozsahu možnosť nadobudnúť dodatkovú zložku mzdy, hoci sám nedal dôvod a nespôsobil jej krátenie. Zo znenia pracovnej zmluvy v tom zmysle, že dodatková zložka mzdy patrí zamestnancovi za dodržania podmienok nekrátenia vyplýva, že zamestnancovi predmetný nárok prioritne patrí vždy a krátiť ho je možné len vtedy, ak zamestnanec svojím vlastným konaním spôsobí, že zamestnávateľ bude oprávnený pristúpiť ku kráteniu dodatkovej zložky mzdy. Zákonník práce (§ 231 ods. 1) zakotvuje princíp výhodnosti kolektívnej zmluvy pred pracovnou zmluvou. Ak by sa pripustil názor, že kolektívna zmluva môže vyvolávať derogačné účinky aj voči tým ustanoveniam pracovnej zmluvy, ktoré upravujú pracovné podmienky zamestnanca výhodnejšie ako kolektívna zmluva, viedlo by to k protichodným účinkom aké právny poriadok kolektívnej zmluve v skutočnosti priznáva. Nová kolektívna zmluva jednoznačne menila mzdové podmienky dojednané v pracovnej zmluve, pretože odníkala nárok na vyplatenie dodatkovej zložky mzdy za iných podmienok ako bola dojednaná v pracovnej zmluve. Žalobkyňa za obdobie od 26. januára 2011 do 31. júla 2011 mala nárok na dodatkovú zložku mzdy, za dodržania podmienok nekrátenia, v sume, o ktorú dodatková zložka mzdy nebola krátená. Podľa výplatných pásov žalobkyne v mesiaci január 2011 jej bola vyplatená dodatková zložka mzdy vo výške 204,84 eur a za mesiace február až júl 2011 jej dodatková zložka mzdy nebola vyplatená vôbec, čo nebolo v súlade s dojednanou úpravou mzdových podmienok. Preto súd prvého stupňa priznal žalobkyni uplatnený peňažný nárok vo výške 1 287,43 eur s príslušenstvom, ktoré pozostávalo z úrokov z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. mája 2015 sp. zn. 14 CoPr 8/2014 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,34 eur na účet jej právneho zástupcu. Vychádzal zo zistenia, že obe zložky mzdy, t. j. základná i dodatková boli so žalobkyňou individuálne dohodnuté v pracovnej zmluve. O tom, že obe zložky mzdy boli dohodnuté individuálne svedčí skutočnosť, že tieto zložky boli súčasťou pracovných zmlúv, ktoré žalovaný s každým zamestnancom vrátane žalobkyne dojednal samostatne. Zmenu svojej povinnosti vyplácať žalobkyni aj dodatkovú zložku mzdy nemohol žalovaný zakladať len na uzavretí novej kolektívnej zmluvy na obdobie od 26. januára 2011 do 31. decembra 2013 a na rozhodnutí vtedajšej generálnej riaditeľky bez toho, aby nedošlo aj k zmene individuálne dohodnutých podmienok spočívajúcich

vo vyplácaní dodatkovvej zložky mzdy priamo v pracovnej zmluve so žalobkyňou. Postup žalovaného v danom prípade obchádzal zákonnú požiadavku zakotvenú v § 231 ods. 1 Zákonníka práce podľa ktorej kolektívna zmluva upravuje pracovné podmienky, vrátane mzdových podmienok ako aj vzťahy medzi zamestnávateľom a zamestnancom vždy výhodnejšie. Nová kolektívna zmluva účinná od 26. januára 2011 totiž upravila mzdu dohodnutú so žalobkyňou individuálne v pracovnej zmluve v jej neprospech a bez jej súhlasu. Tieto zámery potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 1999 sp. zn. 2 Cdo 131/98. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j., že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko odôvodnenie jeho rozhodnutia je nedostatočné, čím došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj k porušeniu čl. 6 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom žalobkyne prezentovaným v konaní a jeho záver nemožno podložiť vykonaným dokazovaním. Počas konania svedeckými výpoveďami bol preukázaný skutočný dôvod uzatvárania dodatkov k zmluve, ktorým bolo zosúladenie mzdových podmienok všetkých zamestnancov. Odvolací súd vo svojom odôvodnení rozhodnutia sa len stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa bez toho, aby sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci. Dovolanie odôvodnil tým, že konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V tejto súvislosti uviedol, že dodatková zložka mzdy nebola individuálne dojednaná. V pracovnej zmluve bola individuálne dojednaná len výška základnej zložky mzdy, pričom samotné podmienky vyplácania ako aj výpočet výšky dodatkovvej zložky mzdy boli od počiatku upravené len v kolektívnej zmluve. Od individuálne dojednanej základnej zložky mzdy sa odvíjala výška dodatkovvej zložky počítaná podľa kolektívnej zmluvy z roku 2007 a teda individuálne dojednanou podmienkou v pracovnej zmluve bola výška základnej zložky mzdy. Keďže dodatková zložka mzdy bola počítaná podľa kolektívnej zmluvy nebolo ju možné individuálne dojednať v pracovnej zmluve. Ide teda o omyl súdov, ktorý má podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci v dôsledku čoho je rozhodnutie odvolacieho súdu nesprávne. Žalovaný poukázal tiež na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V súvislosti s posudzovaním

individuálnosti dojednania dodatkovej zložky mzdy je nutné totiž skúmať aj prejavy vôle účastníkov pracovnoprávneho vzťahu a to, či vôbec bolo možné dohodnúť výšku dodatkovej zložky mzdy individuálne. Výška dodatkovej zložky mzdy sa počítala podľa kolektívnej zmluvy a účastníci pracovnoprávneho vzťahu mali možnosť individuálne dohodnúť len výšku základnej zložky mzdy, od ktorej sa automaticky odvíjala aj výška dodatkovej zložky mzdy, počítaná v pomere 5 : 1. Je teda nesporné, že účastníci pracovnoprávneho vzťahu nemohli prejavit' vôľu individuálne dojednať výšku dodatkovej zložky mzdy. V prejednávanej veci je potrebné rozlíšiť výšku jednotlivých zložiek mzdy, pričom základná zložka bola dohodnutá individuálne a dodatková zložka mzdy bola dohodnutá podľa výpočtu v kolektívnej zmluve z roku 2007 a taktiež podmienky vyplácania mzdy, teda krátenie dodatkovej zložky mzdy. Keďže výška mzdy sa nijakým spôsobom nemenila a neodňala sa dodatková zložka mzdy, je potrebné brať na zreteľ podmienky vyplácania dodatkovej zložky mzdy. Tieto podmienky boli od počiatku upravené len v kolektívnej zmluve a nie v pracovnej zmluve. Nakoľko nejestvovala iná dohoda o podmienkach krátenia dodatkovej zložky mzdy, je v danom prípade záväzná kolektívna zmluva z roku 2011 a rozhodnutie generálnej riaditeľky, ktoré bolo prerokované so zástupcami zamestnancov, pričom nijako nedošlo k zásahu do základnej zložky mzdy žalobkyne, avšak dodatková zložka mzdy bola krátená podľa vtedy platných podmienok krátenia. Kolektívna zmluva z roku 2011 ponechala úpravu dodatkovej zložky mzdy a upravila podmienky jej vyplácania. Novou kolektívnou zmluvou sa dodatková zložka mzdy neodňala, ale upravili sa podmienky jej krátenia. Žalobkyni nebola dodatková zložka mzdy odňatá, ale krátená vo výške 100 % podľa platných podmienok vyplácania dodatkovej zložky mzdy uvedených v kolektívnej zmluve z roku 2011. Nemožno spochybnit' princíp výhodnosti kolektívnej zmluvy, nakoľko kolektívna zmluva z roku 2011 upravuje podmienky dodatkovej zložky mzdy, čo je nad rámec Zákonníka práce a tieto podmienky sú výhodnejšie oproti Zákonníku práce a iným pracovnoprávnym predpisom. Nemožno sa preto stotožnit' so záverom súdu, že by kolektívna zmluva bola v rozpore s § 231 ods. 1 Zákonníka práce a v rozpore s dobrými mravmi len z dôvodu, že nanovo upravila podmienky vyplácania dodatkovej zložky mzdy. Nemožno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa o kogentnosti ustanovenia § 43 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce, s ktorým sa vo všeobecnosti stotožnil aj odvolací súd, aj keď bez bližšej argumentácie. Treba poukázať na skutočnosť, že zmiešanou formou úpravy žalovaný z ustanovenia § 43 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce nijako nevybočil, ani toto ustanovenie neobišiel a postupoval v súlade so zákonom.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného poukázala na to, že toto dovolanie je nedôvodné a založené na nesprávnych právnych názoroch. Preto navrhla dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalovaného napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237

ods.1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods.1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore

so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K tej časti dovolania v ktorej žalovaný namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu (i rozhodnutie súdu prvého stupňa) je v napadnutej časti nepreskúmateľné, že táto nesprávnosť zakladá vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolací súd uvádza nasledovné:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej

republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s vyššie citovaným ustanovením, keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Odôvodnenie rozsudkov oboch stupňov súdov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcim súdom. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného dovolateľa neuspokojila,

neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek dovolateľa. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. II ÚS 78/05 potvrdil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá dať odpoveď na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia, pričom tieto závery platia aj pre rozhodnutie súdu prvého stupňa. Napriek uvedenému v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu pretrvávala nejednotnosť rozhodovania pri riešení otázky, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo;

odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Dovolateľ tiež namieta, že súdy prejednávajú vec nesprávne právne posúdili. Právnym posúdením je činnosť súdu pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Dovolateľ namieta, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Tento dovolací dôvod, ktorý podobne ako nesprávne právne posúdenie možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní avšak sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá, dovolateľ nijakým spôsobom nešpecifikuje a nekonkretizuje k akej inej vade v konaní došlo. Pokiaľ žalovaný namieta, že postup súdov pri zisťovaní skutkových podkladov pre rozhodnutie bol vadný, pretože odvolací súd mylne dospel k záveru, že medzi účastníkmi konanie nebolo sporné to, či dodatková zložka mzdy bola individuálne dojednaná, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok,

ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde nezakladá procesnú vadu konania uvedenom v § 237 ods. 1 O.s.p. Vadu takejto povahy možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepotvrdila sa existencia dovolateľom namietanej procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenovaní v § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa najvyšší súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemá (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy aj vyčíslila. Dovolací súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene jej právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby poskytnutej žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného [§ 13a ods. 1 písm. a/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške 61,41 eur, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky, miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,39 eur) predstavuje spolu 69,80 eur. K tejto sume je potrebné pripočítať daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) vo výške 13,96 eur so zreteľom na to, že právny zástupca žalobkyne je platiteľom DPH, čo predstavuje sumu 83,76 eur za jeden úkon právnej služby. Náhradu trov spočívajúcu v odmene za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dovolací súd žalobkyni nepriznal, nakoľko súčasný právny zástupca zastupoval žalobkyňu aj v pôvodnom konaní

a odmena za tento úkon právnej služby bola v rámci náhrady trov konania už v pôvodnom konaní priznaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. marca 2016

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.